

9.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất”.

Sàigòn, thứ Năm 20/11/1975

Vậy là từ đêm thứ Năm 20 tháng 11/1975, TRÂN SA ra đời trong kỷ niệm hai chúng tôi.

Trời đầy gió.

Nơi quán rượu nhỏ ven lề Nguyễn Văn Chiêm, dưới bóng đèn đường mờ ảo, tôi so đôi vai từng chấp. Nguyễn tỏ nét lo lắng:

“Chị lạnh?”

Tôi gật nhẹ đầu, úp mặt lên bàn tay Nguyễn. Mùi thuốc lá từ những ngón tay chàng tỏa ra thơm ngát. Tôi ngân nga:

“Đôi mắt Nguyễn to, màu nâu...”

Trông Nguyễn lặng người đi, mãi sau run giọng tiếp lời tôi:

“Đôi mắt tôi to màu nâu, mắt chị đen láy thông minh. Tổng hợp hai yếu tố ấy nơi một đứa con sẽ rất toàn bích.”

Tôi vội nhìn lên. Về xúc động bao trùm trên Nguyễn. Trái tim tôi cũng dường bóp thắt.

Đột nhiên, từ khoé môi chàng, những lời lẽ ào ạt tuôn ra:

“Con của Mãn Thu Vân và Bố Nguyễn tên Trân Sa, một loài cá quý và hiếm nơi những ven biển hẻo lánh chân trời. Trân Sa có đôi mắt thông minh, có vầng trán cao cương nghị, có nụ cười răng khểnh, có dáng dấp mạnh mẽ như dáng của Mãn.”

Thế rồi Nguyễn nói thật nhiều về đứa con gái tưởng tượng, về sôi nổi đến dường khác lạ. Tôi mở to mắt nhìn chàng, trong bóng đêm đang úp hẳn trên quán rượu nhỏ, thấy cả con người chàng như bùng sáng lên niềm hạnh phúc.

Về rất vui thú, Nguyễn kể:

“Nguyễn đi làm về, Trân Sa mách lại ‘Bố ơi, Trân Sa làm bể cái lọ cổ Khang Hi của Bố rồi!’ Nguyễn cười ngu, đi lượm hết các mảnh bể kéo Trân Sa lại bị sứt tay chảy máu!”

Xong bật lên tiếng cười dòn tan, hào sảng.

Tôi lặng người, nghe tan dần trong niềm hạnh phúc mơ màng bất chợt. Và nghe Nguyễn tiếp:

“Trân Sa đi ngủ mà bị muỗi đốt, Nguyễn sẽ nói: ‘Muỗi ơi, hãy đốt tôi chứ đừng đốt Trân Sa!’”

□

Sàigòn, thứ Bảy 22/11/1975

Trong Thanh Bạch buổi tối, Nguyễn bất ngờ làm một điều khiến tôi vô cùng cảm động.

Mở cặp sách, lôi ra một quyển vở, Nguyễn tự tay viết vào đó cái “khai sanh” cho Trân Sa:

“Nguyễn Thị Trân Sa
Tên ở nhà: Bambi
Con của Mãn Thu Vân và Bó Nguyễn
Sinh ngày thứ Năm 20/11/1975
Nơi sinh: quán rượu ông già
Ven đường Nguyễn Văn Chiêm
Nhằm ngày 18 tháng 1 năm Ất Mão
Giờ sanh: 8 giờ tối Đông dương.
Học trường Bình Minh
Đàn violon và viết chữ Nho thật cừ
Chuyên môn mặc quần salompas bằng vải jean.”

Xong, ký tên, rồi chuyển qua cho tôi ký thêm vào đó.

Kể từ giây phút ấy, Nguyễn thay cho Trân Sa, gọi tôi bằng từ ngữ “Mãn” (*Maman, nghĩa là Mẹ* trong tiếng Pháp).

Tôi đắm lầy với niềm hân hoan từ Nguyễn, cá chất lãng mạn nơi chàng, tôi từng nhận biết, nay càng thêm rõ nét. Trông Nguyễn hoàn toàn biến đổi, như thể vừa tìm ra điều gì vô cùng yêu thích. Từ cái cười răng khênh bật lên câu nói:

“Suốt hai mươi bốn năm trời, không ngờ ngày nay Nguyễn yêu Trân Sa đến dường một tim như vậy.”

Tôi hỏi nhẹ:

“Ngộ nhờ Nguyễn không lấy được Mãn làm vợ?”

Nguyễn gạt vôi đi:

“Trân Sa là từ Mãn và Nguyễn kết hợp nên mà có, chứ với người khác thì đâu phải Trân Sa.”

□

Sàigòn, Chủ nhật 23/11/1975

Buổi sáng lạnh trời, Nguyễn tìm tôi thật sớm. Câu nói đầu tiên của chàng lúc gặp nhau vẫn bắt đầu bằng hai chữ *Trân Sa*:

“Trân Sa bảo rằng sáng nay Mãn diện đẹp quá!”

Và thú nhận trong tiếng cười vui thú:

“Chỉ Trân Sa mới biết buổi nay Nguyễn được nghỉ lễ, nhưng vẫn nói dối ở nhà rằng đi học. Mãn là ngôi trường của Nguyễn, học một đời cũng không hết những điều phải học! Nguyễn đâu cần gì đến lớp, đến trường.”

Tháng 11, trời có gió lạnh heo heo. Đưa tôi đến quán lá me, Nguyễn khoe ra những đồng tiền cổ từ thời Gia Long ba trăm năm trước:

“Chúng mình sẽ để dành những đồng tiền này cho Trân Sa Mãn hả?”

Rồi bằng tất cả mọi ngôn từ âu yếm nhất, Nguyễn nói về Trân Sa, rõ ràng từng nét, tựa hồ Trân Sa đã hiện diện lâu rồi và đang đứng trước mặt chúng tôi.

Tôi cũng sốt nhìn môi cười thật đẹp với cái răng khênh ló ra nơi khoe khi hình ảnh Trân Sa được chàng say mê miêu tả. Nghĩ rằng, nếu không phải “là tôi”, hẳn bất cứ ai nghe được những lời của Nguyễn cũng đều phải nghĩ “*Đó là tình cảm vô cùng đặc biệt của một con người đã thật sự làm cha!*” Gần một tháng qua, tôi thấy chưa lần nào Nguyễn tỏ ra nồng nhiệt đến vậy khi đề cập tới “*cô con gái rêu!*”. Chàng nói, nói thật nhiều biết bao ước vọng, nói đến việc đem cho tôi và Trân Sa hạnh phúc một đời...

Buổi sáng êm đềm tĩnh lặng. Tôi gặp vài bạn quen mời đi uống bière. Trong câu chuyện với họ, Nguyễn chỉ ngồi im, nắm tay tôi xiết nhẹ.

Khi rời quán, Nguyễn ghé tai tôi nói nhỏ:

“Trân Sa bảo rằng ông bạn Long của Mãn muốn tán tỉnh Mãn. Ông ta nhìn Mãn đắm đuối quá!”

Tôi rú lên cười giữa phố:

“Vậy mà Trân Sa lại nói với Mãn rằng hai cô Bắc Kỳ ngồi đối diện cứ dăm dăm nhìn Nguyễn.”

Cúi hôn lên tóc tôi, giọng Nguyễn trầm xuống:

“Trân Sa biết mà, Nguyễn đâu có thèm! Nguyễn không nhìn mặt hai cô ấy lấy một lần. Nguyễn bực mình vì một cô kê Mãn vài quan điểm, nhưng Nguyễn khinh bỉ nên im lặng. Nguyễn ngu ngu vậy mà kiêu hãnh lắm. ***Nguyễn chỉ không kiêu ngạo duy nhất với Mãn thôi!***”

Giọng nói Nguyễn trở nên trầm ấm:

“Trân Sa hỏi, sao Mãn hay buồn xa xôi quá? Trân Sa ngủ trong phòng Nguyễn đêm qua đủ hiểu Nguyễn yêu Mãn đến chừng nào! Trân Sa nói, nếu ra trường, Nguyễn sẽ đưa Mãn và Trân Sa về Dalat, lo cho cả hai đến cùng đời sống.”

Tôi cười:

“Vậy mà với Mãn, Trân Sa lại bảo, Nguyễn sẽ nghe lời Ông Bà Nội mà đi lấy vợ.”

Thái độ Nguyễn nghiêm trang hẳn:

“Làm sao Nguyễn có thể bỏ Mãn và Trân Sa để làm điều ấy? Thà Nguyễn chết còn hơn! Trân Sa hiểu Nguyễn chưa bao giờ biết sợ một trở ngại nào. Nguyễn trông hiền hiền mà cũng rất kiêu ngạo như Mãn vậy.”

Tôi cúi đầu nói nhỏ:

“Nguyễn có biết những lời thiết tha của Nguyễn ví như những đóm sáng loé lên ở một cái hốc tối mò, trong đó có một người đang tuyệt vọng tìm cho ra nẻo thoát?”

Ngừng một lát, tôi tiếp:

“Người đó là Mẫn! Mẫn cảm ơn Nguyễn đã đem cho Mẫn cái hạnh phúc lạ lùng này. Nhưng Nguyễn đừng lo! Nếu Ông Bà Nội không thương được Trần Sa thì cũng **không bao giờ oán trách Nguyễn.**”

Nguyễn trông đại đi, đôi mắt rũ buồn một cách rất bất thường tôi chưa hề gặp từ trước:

“Trần Sa nói rằng Mẫn chẳng hiểu Nguyễn. Nguyễn đau khổ là vì biết Mẫn cũng yêu Nguyễn. Giá Mẫn đừng yêu Nguyễn, chắc Nguyễn không phải khổ nhiều. Nguyễn chỉ mong làm Mẫn vui, đem hạnh phúc cho Mẫn. Trọn cuộc đời Nguyễn từ nay chỉ chú tâm vào niềm mong ước ấy.”

Tôi đâm ra lúng túng:

“Trần Sa hỏi, nếu nhờ Nguyễn không lấy được Mẫn làm vợ?”

Nguyễn buồn bã:

“Thì Nguyễn sẽ không lấy ai nữa. Đâu còn ai có thể tạo cho Nguyễn một Trần Sa nào khác. Đâu ai còn khiến Nguyễn trân trọng nhiều như Mẫn đã được Nguyễn dẫu yêu?”

Sự xót xa ngập tràn tim óc tôi khi ấy. Nguyễn hỏi nhẹ:

“Mẫn nhìn gì nơi Nguyễn vậy?”

Tôi không đáp. Nguyễn an ủi:

“Nói cho Nguyễn nghe đi! Nguyễn thú nhận, đôi lúc sao Nguyễn thấy Mẫn xa Nguyễn quá!”

Cái nhìn tôi hướng về phía trước:

“Mẫn không xa Nguyễn, mà là Mẫn đang cố gắng bước từng bước vào thế giới mộng huyền của Nguyễn. Mẫn hiểu Nguyễn. Tâm hồn Nguyễn thật nhẹ nhàng, làm sao tránh được khuynh hướng chạy trốn những phũ phàng thực tại bằng một vùng trời do chính Nguyễn tạo ra? Trần Sa là một trong những **biểu tượng đặc biệt** của vùng trời đó. Nhất nữa, Trần Sa đến từ một tình yêu say đắm Mẫn đang được Nguyễn trao tặng.”

Nguyễn cười khanh khách:

“Mẫn thông minh thật! Nguyễn cảm ơn Mẫn đã hiểu Nguyễn đường ấy. Nguyễn rất bất thường, hay cười và ngu ngu cái mặt, nhưng cả tâm hồn Nguyễn đang làm bão tố. Từ Mẫn, Nguyễn đã tìm ra được *một mẫu Thúy Kiều* từng nhiều năm Nguyễn yêu mến. Từ Mẫn, óc tưởng tượng của Nguyễn có dịp hoạt động, Nguyễn cứ tự nghĩ mình đang là *một Giang Châu Tư Mã của Mẫn.*”

Bỗng dựng khuôn mặt Nguyễn biến đổi, cái cười tắt ngấm:

“Sao hỏi chưa lấy ai, Mẫn không đi kiếm để làm vợ Nguyễn?”

Tôi nghe đau lòng. Đây vẫn là dấu hiệu chia cách giữa hai người trên một khía cạnh trong cuộc sống thực tế.

Giọng Nguyễn khẩn thiết:

“Mẫn nói đi! Nói cho Nguyễn hay ý nghĩ đi!”

Chậm rãi, tôi đáp từng tiếng nhỏ:

“Mẫn không kiếm vì biết rằng hồi ấy tâm hồn Nguyễn chưa đủ đảo điên, làm sao Mẫn bị cuốn hút cho nổi?”

Nét buồn đượm rõ trên Nguyễn:

“Mẫn nói đúng. Với Mẫn, Nguyễn tự biết mình còn non kém lắm. Nhưng Trân Sa nói Trân Sa hiểu Nguyễn. Ngày mai Nguyễn phải nộp bài, vậy mà hôm nay vẫn bỏ không làm để được ở cạnh Mẫn.”

Tiếng thở dài của chàng nghe rất nhẹ:

“Nếu không có Mẫn và Trân Sa, Nguyễn biết cuộc đời Nguyễn sẽ vô nghĩa lắm.”

Chúng tôi xiết tay nhau đi lần về hướng phố thị đèn sáng. Giọng chàng vang nhỏ :

“Minh đi ra lấy xe kéo thiên hạ đem đi mất, Trân Sa đi bộ mỗi chân, tội nghiệp! Nguyễn yêu Mẫn nhiều lắm nên cứ tìm cách đi học để được đến với Mẫn.”

Đêm trên căn gác lặng lẽ, nằm nghe đũa em gái đàn Ave Maria mà rung cảm tâm tư. Trời gió thật nhiều.

□

“À la Recherche du Temps Perdu...”

Sàigòn, Chủ Nhật 23/11/1975

Trân Sa yêu dấu,

Bố biết viết gì cho Trân Sa khi tình thương của Bố dành cho Trân Sa đã nhiều quá rồi? Hình ảnh Trân Sa ngập tràn trong tim Bố, như một thuở nọ, Bố cũng bị Mẫn tràn ngập như vậy. Bây giờ thì Trân Sa hơn tất cả. Hơn Bố và Mẫn luôn! Trong Trân Sa đã có Mẫn và Bố. Bố Mẫn thường nói với nhau, Trân Sa là sự kết tinh trọn vẹn nhất giữa Mẫn và Bố.

Có lẽ Mẫn muốn Bố viết cho Trân Sa, như một tờ bằng minh chứng rằng Bố thương Trân Sa nhiều lắm; nhiều đến nỗi 24 năm nay, Bố cứ ngỡ Trân Sa là cái đích của cuộc đời Bố. Mẫn cũng vậy. Chiều nay trong một công viên, Mẫn làm Bố yêu Mẫn nhiều lắm. Niềm tin yêu se sắt ấy là một ngàn, một vạn lần hơn ngày hôm qua.

Trân Sa, loài cát quý của Bố và Mẫn. Bố muốn viết cho Trân Sa thật nhiều, sử dụng tất cả những ngôn từ yêu thương đậm thắm nhất... nhưng sao Bố vẫn thấy không đủ.

Phải rồi! Cả cuộc đời Bố và Mẫn là ở đó. Trân Sa bao gồm những nét thông minh nghệ sĩ nhất của Mẫn. Trân Sa cũng biểu lộ cái đam mê túy lúy ngu ngốc nhất của Bố. Bố hãnh diện lắm! Trân Sa kéo dài thêm nỗi ước mơ cho Bố, mang lại trên Mẫn sức sống mạnh mẽ.

Bố viết cho Trân Sa trong khi Trân Sa đang nằm ngủ trên chiếc giường của Bố, bần bật, mộng mị. Bố thấy Trân Sa đang cùng nàng

quàng khăn đỏ đi dạo trong rừng, câu chuyện mà hôm nọ Mẫn đã kể cho Trân Sa nghe. Bố chỉ thích ngồi nhìn Trân Sa ngủ với những giấc mơ đẹp như vậy. Bố sẽ hầu quạt cho Trân Sa (như thuở xưa Bố từng hầu quạt cho Mẫn.)

Bố và Mẫn dự định mang Trân Sa lên Dalat sống khi Trân Sa lớn hơn chút nữa. Bố Mẫn yêu Dalat lắm Ở đó, Trân Sa sống với Ông Bà Nội và các Cô, Chú. Họ sẽ rất thương Trân Sa. (Mà thử hỏi, Trân Sa dịu dàng thông minh như thế, ai nhìn lại không thương? Như ngày xưa Bố từng được Mẫn thương đó!) Ở trên ấy, Bố đi dạy, buổi chiều Mẫn đi đàn, buổi tối Bố chờ Trân Sa đi đón Mẫn về.

[]

Sàigòn, thứ Hai 24/11/1975

Trân Sa yêu dấu,

Bây giờ Bố tiếp tục Mẫn, viết cho Trân Sa như một thiên tình ca bất tận. Bố chỉ muốn Trân Sa hít thở mãi cái không khí yêu thương mà Mẫn Bố đã dành cho Trân Sa ngay từ thuở thứ nhất.

Đêm qua cũng trong một công viên nọ... (chắc Trân Sa thấy lạ rằng sao Bố Mẫn lại yêu công viên đến thế? Này nhé, ở đó chỉ có Bố Mẫn và Trân Sa thôi, ba đứa mình chẳng bị ai quấy phá. Với lại, ở đó Bố mới hôn Mẫn được trong lúc Trân Sa leo trèo ở những pho tượng nơi bờ cỏ. Trân Sa sượng hơn Bố điểm ấy. Ngày xưa Bố đọc sách mô tả những pho tượng trong vườn Luxembourg ở Paris, những chiếc lá vàng, con đường nhỏ dẫn đến trường học... và chỉ biết tưởng tượng ra thôi. Nhưng bây giờ có Trân Sa leo trèo thay Bố cũng được!)

Để Bố nhắc lại. Đêm qua trong công viên nọ, Bố Mẫn nói đến Trân Sa thật nhiều. Sao Bố Mẫn yêu Trân Sa đến vậy? Trân Sa lúc nào cũng là đầu đề chính trong câu chuyện Bố Mẫn. Có tình thương bố con nào lớn hơn tình thương Bố dành cho Trân Sa? Ngày xưa Bố không như thế đâu; con nít không dụ được Bố. Nhưng giờ đây trước Trân Sa, Bố phải mềm lòng. Cái dáng Trân Sa mỏng manh, đôi mắt to sâu, khuôn mặt thông minh... Bố mềm lòng là đúng. Mà Trân Sa chưa thêm cười đó! Trân Sa mà cười thì cả càn khôn cũng sụp đổ luôn!

Có lẽ Bố diễn tả còn vụng quá nên mượn mấy câu thơ thuộc từ ngày xưa để tặng Trân Sa:

“Bâng khuâng lúc em cười, kìa ngàn cây ngấn ngơ
Sáng trăng xanh khung đời, dặt dìu nhạc với thơ...”

Trân Sa phải thuộc lòng nghe! Mà, Trân Sa yêu thơ lắm như ngày xưa Bố từng yêu, không học cũng thuộc.

Bố Mẫn cho Trân Sa lên Dalat chơi, Trân Sa đi với Mẫn, Bố phải ở lại Sàigòn đi học. Những ngày xa vắng, Bố sẽ thắc nghiệm xem Bố nhớ Mẫn và Trân Sa đến chừng nào? Bố được sinh ra trên ấy, được nuôi lớn bởi cái không khí tươi mát của Dalat.

Trân Sa ạ, Dalat nhỏ lắm nhưng là cả một trời niên thiếu của Bố. Những giòng đèn đường, những con phố hẹp, quán café lặng lẽ, buổi

chiều sương mù pha cùng gió lạnh, các con dốc ướt mưa... Gì nữa? Tất cả! Lên đó Trăn Sa sẽ thấy như Bố từng thấy hồi bé. Bây giờ ngồi đây tưởng tượng lại, Bố sẽ diễn tả Dalat là thành phố nhỏ đang sinh hoạt trong một chiếc chậu úp bằng pha lê. Những con người trong ấy phải mặc áo ấm, quấn khăn choàng vì thành phố có gắn máy lạnh, một chiếc máy vĩ đại! (Chắc Trăn Sa đang cười mà bảo Bố xạo quá!)

Ngày xưa khi chưa gặp Bố, Mẫn cũng ở Dalat. Bố cứ nghĩ mãi về một sự sắp xếp, yên lặng nhưng có đầu mối hẫng hoi nào đó. Chẳng lẽ Bố “xỏ Nho”, Trăn Sa sẽ không hiểu? (Với Mẫn, Bố “xỏ Nho” hoài. Trong Bố có cả một thùng nho khô đấy!) nhưng Bố vẫn đoán ra Trăn Sa đang bảo rằng ba đưa mình ở Dalat mà khi đó sao Bố không gặp Mẫn và Trăn Sa?

Câu hỏi của Trăn Sa thông minh quá làm Bố hãnh diện! Một câu hỏi bao gồm trong ấy cả một tiêu điều lai rai. (Chắc Trăn Sa cũng không hiểu “cái gì đó lai rai” của Bố? Hay là Bố muốn nhậu như mọi bữa?)

Trăn Sa bé bỏng ngây thơ quá! Bố chỉ muốn Trăn Sa đùa nghịch và nằm mộng thấy những nàng tiên như trong truyện cổ tích. “La belle au bois dormant”. Ngủ trong rừng hay ngủ trong lòng Bố, Trăn Sa cũng sẽ chỉ mơ những giấc mộng tươi thắm êm đềm thôi.

Bố lại viết về Dalat cho Trăn Sa nghe. Ngôi trường hồi nhỏ của Bố đẹp lắm. Bây giờ nhắc lại, Bố vẫn còn nhớ vanh vách những lớp học, sân chơi, con đường ra về với hàng mai đỏ rực khi Tết gần đến, gốc cây khuyh điệp lá tả mỗi lần ngọn gió tạt ngang. Ngày xưa đó, Bố thật sung sướng. Ở những người bạn khác của Bố, họ cũng yêu đời, nhưng sao Bố cảm thấy một cái gì thật khó nói làm cho Bố vừa sung sướng vì mái trường xinh xắn, đồng thời cũng ngờ ngợ lớp học, hành lang, con suối nhỏ dưới chân đồi, chiếc quán bên hông trường, ... tất cả Bố đã có từ tiền kiếp...

Trăn Sa hẳn nghe Bố nói lạ quá? Nhưng đúng vậy. Bố đang ức một điều là trong Bố còn một cái gì vẫn chưa phô bày ra được. Với ai khác, Bố không thêm nói, nhưng với Trăn Sa, Bố nói hết. Trăn Sa sẽ hiểu Bố nhiều hơn ai cả.

Trăn Sa ạ, có lẽ Bố hoài cổ ngay trong chính cái hiện tại bây giờ. Bố đi xa quá, quãng mái trường qua tuốt năm 2000¹ mà nhìn nó để rưng rưng xúc động. Bố chỉ tự mình “lùi thui” bước một cách lạc hậu. Ủ, ngày xưa đó, mái trường xinh xắn với những lớp vôi mới mẻ, những cụm hoa tươi thắm nhất trong sân cũng đã chiếu lại ngay trong tim óc Bố một mái trường khác đã phôi pha rất nhiều.

¹ Điều rất kỳ lạ là **đêm nay (Cali, December 19/2011)**, đang đánh máy lại đoạn này vào Quyển Truyện Của Trăn Sa mới chợt nhớ rằng tác phẩm TRĂN SA đã được xuất bản năm 2000 tại Cali, và Nguyễn cũng ĐÃ ĐỌC được nó tại San Jose, ngay thời điểm năm 2000 ấy. Điều “Nguyễn **Đã Đọc**” này, năm 2004 về Dalat, được Tuyên nói cho hay. (Chú thích của TTBG đêm Dec. 19/2011).

Mà thôi, viết cho Trân Sa một hồi rồi Bố lạc đề luôn! Chắc Trân Sa đọc, sẽ chán lắm.

Bố đang viết về Dalat, Mẫn đi đàn ở dancing. Nghe Mẫn kể lại cuộc sống Mẫn lúc ấy, Bố mê quá! Mê Mẫn và cũng mê luôn những hình ảnh đẹp Mẫn kể cho Bố nghe. Buổi tối trời thật lạnh, Mẫn đi đàn về khuya, tay ôm violon, tay cầm điều thuốc lá... Đó có lẽ cũng là hình ảnh của Bố từ tiền kiếp, nhưng thay vì đi về nhà, Bố sẽ ghé vào một chiếc quán đóng cửa trễ, gọi một tách café và ngồi suy nghĩ xa xăm....

Bây giờ Mẫn về vườn rồi! Cây đàn còn đó, xếp lại một chỗ phiên muộn. Cũng hết luôn những tách café mang Bố đi đến những chân trời huyền mộng. Chiếc đèn mù mờ của quán tắt ngấm, phủ ập một màu đen thẳm thốt. Chỉ còn ánh đèn đường rọi vào, vàng vọt. Dưới luồng ánh sáng hiu hắt đó, sự thật hiện ra chỉ một nửa nên cái gì cũng đẹp mặc dù nó xấu nhất.

Trân Sa ạ,

Bố đang hăng quá và cũng sắp lạc đề luôn. Nhưng dù có lạc đề đi nữa, Bố viết ra cũng chỉ cho Trân Sa đọc quyền đọc. Ngoài ra, nếu Trân Sa không thích đọc, Bố sẽ xóa bỏ. Bố thương Trân Sa quá nên cái gì cũng muốn dành duy nhất cho Trân Sa.

Mấy hôm nay trời Sài Gòn đột nhiên trở lạnh. Dalat hẳn còn lạnh hơn nữa. Bố nghĩ, sẽ nói Mẫn đưa Trân Sa đi Dalat chơi vì Dalat với gió lạnh và sương mù sẽ đẹp hơn; ly café sẽ càng đậm đà thi vị; mỗi khách bộ hành sẽ mang trên môi một lò sưởi và trong tim một bầu máu nóng.

Nếu Trân Sa đi Dalat vào mùa nắng thì cũng bằng thừa. Để hôm nào rảnh rồi, Bố sẽ nói về mùa mưa ở Dalat cho Trân Sa nghe.

Bố vẫn ước mơ một cuộc sống bình dị trong đó có Mẫn và Trân Sa. Hình như Bố chỉ thích những cái gì dịu dàng êm ả. Trong cuộc sống đó, Bố đi dạy, Mẫn đi đàn, Trân Sa đi học. Buổi chiều đi dạy về, Bố và Trân Sa đưa Mẫn đi đàn. Buổi tối Bố và Trân Sa đón Mẫn về, mình đi dạo phố đêm. Đẹp quá! Quen thuộc quá! Như hơi thở, như nhịp đập của trái tim!

Có Trân Sa rồi thì Bố Mẫn sẽ không đi uống café như chương trình đã định, mà mình về nhà, Bố kể chuyện cho Trân Sa nghe, Mẫn pha café cho Bố uống. Ở nhà có bánh cho Trân Sa ăn chứ ở quán café trong trí tưởng Mẫn Bố thì chỉ có café chứ không có bánh. Nhà của ba đứa mình ở một nơi xa thành phố, trên một sườn đồi có dòng suối nhỏ chảy ngang hông. (Trân Sa bảo sao giống trong truyện cổ tích Mẫn kể Trân Sa nghe quá?) Dĩ nhiên, căn nhà ấy chỉ có ở Dalat, quê hương của Bố và Trân Sa, nơi mà Mẫn rất yêu thích. Trong căn nhà ấy, mỗi tối Trân Sa đàn cho Bố nghe. Ngoài căn nhà, thời gian như đông đặc dưới mùa đông giá lạnh. Mùa đông của một năm nhưng với Bố và Mẫn lại là mùa Xuân bất tận.

Trân Sa ạ, hình như Bố cứ muốn viết hoài huy. Mẫn cũng như Bố, chỉ muốn viết cho Trân Sa mãi thôi. Ngày xưa nếu có viết thư, Bố

không bao giờ viết quá hai trang. Nhưng với Trân Sa, ngòi bút như mềm đi, mực viết tuôn ra với cả tâm hồn Bó. Viết mãi làm sao đủ? Viết là đã vô tình đóng khung, làm mất đi tính chất sinh động của sự việc. Bó vốn chủ trương "vô ngôn" nhưng chiều ý Mãn, Bó vẫn viết. Mà, "ngôn bất tận ý", không viết nhưng Trân Sa vẫn hiểu Bó, phải không ?...

□